

Дискриминација

Колико страдања мора поднети свет? Колико туге и бола се може поднети? Колико? Да ли ће осванути дан у којем ће сви људи на свету имати једнака права? Зар нисмо сви рођени исти?

Проблем уткан у векове. Вечита дебата између моћнијих и слабијих, богатих и сиромашних, црних и белих... Зар тако нешто треба да постоји?! Сви смо ми људи! Са сновима, надањима, жељама, проблемима, страховима... Одговор је јасан. Не треба да постоји! Сви ми, становници света, имамо право на живот и на срећу. Нико не сме другоме узимати то! Не могу да схватим, а очигледно да никада нећу моћи и не желим, да човек човеку одузима срећу, понижавајући га, одбацујући га, малтретирајући га... Полако му узимајући живот. Некада свесно, некада несвесно, некад по наредби... Оправдање не постоји. Нажалост, то се дешавало, а дешава се и данас. Нико не може променити прошлост. Сведоци немиких догађаја постоје. Постоје и жртве. Жртве које се не смеју заборавити. Свој живот је дало на милионе и милионе људи, не својом вољом. Због поквареног и злочиначког ума страдало је много породица. Недужних, затечених, ухваћених у коло окрутне судбине. Често се за окрутног човека говори да има „камен уместо срца“. Верујем да се против тог камена треба борити. Тај камен је дискриминација, свака врста насиља над народом, али и појединцем, антисемитизам, расизам... Треба подићи глас. Борити се за људска права, права која сви имамо! Немамо контролу над прошлошћу, али можемо обликовати садашњост и створити нову будућност. Будућност пуну образованих људи свесних грешака својих предака, људи који ће волети и поштовати друге како би се могли надати истом. Свако треба почети од себе. Поштовати другу особу, њене изборе, веру. Желим да верујем у такав свет. Да у нашем речнику престану да постоје речи антисемитизам, дискриминација, расизам. Речи које не постоје, јер та дела више не постоје! А све је могуће, ако то довољно желимо!